

ตัดสินคนจากหน้าตาที่ต้องเจอแบบนี้ 3

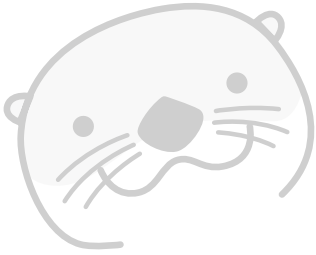
論以貌取人的下場

เย่วเซี่ยเตี้ยอิง

เซี่ยน

คีตกาล

แปล



กดจออ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

เยว่เซี่ยเต๋ยอึ้งมีผลงานมาแล้วหลายเรื่อง ทั้งแนววายและชายหญิง เป็นนักเขียนที่ขึ้นชื่อเรื่องการเขียนเรื่องธรรมดาให้น่าสนใจและชวนติดตาม ได้อย่างไม่น่าเชื่อ ตัดสินคนจากหน้าตาก็ต้องเจอแบบนี้ เป็นเรื่องที่มีการดำเนินเรื่องเป็นไปอย่างเนิบช้า แต่ว่าคนอ่านจะไม่มีทางเบื่อ เพราะมีจังหวะชิตคอมที่ทำให้หลุดหัวเราะออกมาอย่างไม่รู้ตัวแทรกอยู่เป็นระยะ อ่านไปอมยิ้มไปตลอดเวลา ทั้งยังสอดแทรกประเด็นความรู้ต่างๆ เกี่ยวกับสังคมอย่างแนบเนียนด้วย



Rose
PUBLISHING

พฤษภาคม 2562

บทที่ 110

*อาจารย์หลายท่าน*ที่ไม่เคยพูดคุยกับจีเยี่ยนมาก่อนมองเขา ด้วยสายตาราวกับกำลังมองอัญมณีอันประเมินค่ามิได้ พวกเขาใช้ชีวิตอยู่มานานหลายปีขนาดนี้ ย่อมรู้มูลค่าของยันต์เหล่านี้ดีกว่าใคร ของที่ตกทอดมาในวงการวิชาเวททุกวันนี้สูญหายไปเพราะสงคราม ตอนนี้นักเวทได้เห็นสิ่งที่น่าจะสาบสูญไปแล้วเหล่านี้ จะไม่ให้ตื่นตื่นยินดีได้อย่างไร

จีเยี่ยนเห็นเหล่าอาจารย์ทั้งหลายตื่นตื่นยินดีเช่นนั้นก็ตกใจ ก้าวถอยหลังเล็กน้อย “อะ...ใช่ครับ”

“เป็นยันต์เชิงยุทธเวทจริงด้วย” อาจารย์เผยเหยิบยันต์แผ่นนั้นขึ้นมาอย่างระมัดระวัง เขาตื่นตื่นยินดีจนดวงตาแดงก่ำ “ไม่คิดเลยว่าผมจะได้เห็นมันในตอนที่ยังมีชีวิตอยู่”

สมัยก่อนตอนที่ติดตามอาจารย์ไปร่ำเรียนวิชา เขาเคยได้ยืมอาจารย์พูดถึงยันต์เชิงยุทธเวท ได้ยินว่ายันต์ประเภทนี้สามารถใช้ติดต่อสื่อสารกับภูตสวรรค์ได้ ใช้พูดคุยกับทวยเทพแปดทิศได้ ขอเพียงตั้งโตะบูชา ก็สามารถพูดคุยกับทวยเทพได้แล้ว ตอนนั้นอาจารย์ยังเคยให้เขาดูรูปลักษณะของยันต์เชิงยุทธเวทด้วย แต่ยันต์ประเภทนี้ไม่มีใครวาดสำเร็จอีกเลย หรือไม่ก็ฝูฟู่กันผิด หรืออาจจะเพราะพลังวิญญาณไม่มากพอ แต่ไม่ว่าจะด้วยสาเหตุใด ตั้งแต่เล็กจนโตเขาก็ไม่เคยเห็นยันต์นี้ของจริงมาก่อน

ตอนนี้ได้เห็นยันต์เชิงเทพของจริงแล้ว เขาก็พบว่าความค้างคาใจตั้งแต่เด็กจนโตของเขาหายไปแล้ว แม้แต่พลังวิญญูณรอบ ๆ ตัวก็ลึกล้ำขึ้นอีกชั้นหนึ่ง

อาจารย์เผยวางยันต์ลง เขาหันมาประสานมือคำนับทำให้ฉีเยียน “ขอบคุณอาจารย์ฉีมากครับที่จิตใจกว้างขวางไม่หวงของ โปรดรับการคำนับจากผมด้วย”

“อาจารย์เผย ทำอะไรครับเนี่ย” ฉีเยียนตกใจกระโดดไปข้าง ๆ เขา แล้วพุงมืออาจารย์เผยขึ้นมา “ผมเป็นแค่คนที่ต้ออายุโศกว่า อย่าคำนับใหญ่โตกับผมอย่างนี้เด็ดขาดเลยนะครับ เดี่ยวผมอายุสั้น”

“โบราณว่า แก้วไขคำผิดให้เพียงตัวอักษรเดียวก็ถือเป็นอาจารย์ วันนี้อาจารย์ฉีทำลายกำแพงปีศาจในใจของผม สมควรได้รับการคำนับนี้ครับ” อาจารย์เผยถอยหลังไปก้าวหนึ่ง เขาประสานมือหันมาทางฉีเยียนด้วยสีหน้าจริงจัง “บุญคุณยิ่งใหญ่ไม่กล่าวว่าคุณ ความอารีของอาจารย์ฉีนี้ ผมจะจำเอาไว้ในใจครับ”

คราวนี้ฉีเยียนไม่ได้ห้ามอาจารย์เผยอีก เพียงแต่หลังจากอาจารย์เผยคำนับเสร็จ เขาก็คำนับตอบหนึ่งครั้ง “อาจารย์เผยพูดเกินไป ยันต์เหล่านี้เป็นเพียงสิ่งที่ผมรำเรียนมาจากอาจารย์ผู้มีพระคุณตั้งแต่เด็ก ไม่ใช่ของล้ำค่าหายากอะไรหรอกครับ”

ไม่ใช่ของล้ำค่าหายากอะไรอย่างนั้นหรือ

อาจารย์หลายท่านยิ่งเบิกตากว้างแทบถลน ยันต์เหล่านี้มีแผ่นใดบ้างที่ไม่ใช่ของชั้นดี ส่วนใหญ่พวกเขาเพียงแค่อัดยีนชื่อกันเท่านั้น เป็นยันต์ที่หายสาบสูญไปจากการสืบทอดและไม่เคยเห็นของจริง ตอนนี้อย่างที่แน่นอนว่ามันวางทิมตาอยู่ตรงหน้าเท่านั้น แต่ฉีเยียนยังมาพูดว่าไม่ใช่ของล้ำค่าหายากอีกหรือ! นี่อาจารย์ฉีกำลังล้อเล่นหรือกำลังถ่อมตัวอยู่กันแน่

“ไม่ทราบอาจารย์ฉีจะถือสาหรือเปล่าครับ ถ้าพวกเราจะขอดูยันต์พวกนี้อย่างละเอียดสักหน่อย” อาจารย์ท่านหนึ่งเอ่ยถามเสียงลั่น

“ตามสบายเลยครับ” ฉีเยียนรับรู้ได้จากสีหน้าตื้นตันยินดีของอาจารย์เหล่านี้ว่า ยันต์ที่เขาหยิบออกมาคงจะเป็นของล้ำค่าหายากของ

วงการวิชาเวทจริง ๆ แต่ตาแก่ไม่เคยบอกเรื่องพวกนี้กับเขาเลย แถมยังเคยเอายันต์นำสายฟ้าไปทอปลาริมลำธารกินด้วยซ้ำ เขาจึงคิดมาตลอดว่ายันต์พวกนี้เป็นที่ใช้น้อย ๆ ในวงการวิชาเวท

ดูท่าความเข้าใจผิดนี้จะใหญ่โตพอสมควร

เขานั่งอยู่ที่มุมห้อง มองดูอาจารย์เหล่านั้นนั่งดูยันต์กันอย่างตั้งต้นยินดี เห็นแล้วในสมองก็ผุดภาพที่อาจารย์นั่งอยู่บนเก้าอี้ยกเก้าอี้พุงขณะสอนเขาเวทยันต์ขึ้นมา

“หลังตรง รวบรวมสมาธิ รวมไอวิญญาณเอาไว้ที่พู่กัน”

“ยันต์ คาถา อาวุธอาคม ทั้งหมดเป็นเพียงของนอกกาย หากต้องการเป็นอาจารย์เวทดาที่แท้จริง ก็ต้องไม่ยึดติดกับของนอกกายพวกนี้ การฝึกฝนตนเองต่างหากถึงจะเป็นหลักใหญ่สำคัญ”

“ต้องเคารพภูตผีทวยเทพ แต่อย่าเชื่อภูตผีทวยเทพ สิ่งเดียวที่จะเชื่อได้ในโลกนี้ก็คือตัวเอง”

ตอนที่ตาแก่พูดนั้น สีหน้ามักจะดูไม่ใส่ใจแม้แต่น้อย แม้แต่ท่าทางก็ดูสบาย ๆ ประกอบกับตั้งแต่เล็กจนโต เขาไม่ค่อยให้ความสำคัญกับของนอกกายอย่างพวกอาวุธอาคมนัก สำหรับเขาแล้ว ของพวกนี้ก็เป็นแค่ของเล่นเอาไว้เสริมเติมแต่งเท่านั้น

ไม่คิดว่าของที่เขากับอาจารย์มองว่าเป็นของนอกกายเหล่านี้จะมีสถานะสูงส่งในวงการวิชาเวทถึงขนาดนี้ ตั้งแต่เล็กจนโตอาจารย์ไม่เคยเน้นให้เขาฟังเลยว่าของพวกนี้ล้ำค่าหาได้ยากเพียงใด กระทั่งตอนที่กลายเป็นเซียนบนสวรรค์แล้ว อาจารย์ก็เคยพูดถึงเรื่องนี้แค่ไม่กี่ประโยคเท่านั้น

“ผมเป็นศิษย์สำนักหนึ่งสวรรค์ ไม่ว่าจะโดดเด่นหรือมีอำนาจสูงส่งแค่ไหน ขอเพียงตามหาชีวิตสายหนึ่งที่สวรรค์เหลือเอาไว้ให้พบ แล้วได้ทำตามนิสัยตามใจตนเองก็พอ ไม่ขอการสนับสนุนจากผู้พิทักษ์คุณธรรมแห่งปวงชนใด ๆ ไม่ขอทั้งชื่อเสียงเรียงนามเอาไว้ ขอเพียงไม่ละอายุแก่ใจตนทำตามความตั้งใจดั้งเดิม ใช้ชีวิตอย่างอิสระและเป็นธรรมชาติเท่านั้น”

เรื่องในอดีตเมื่อหลายปีก่อน ตอนที่เมื่อหวนกลับไปปิดต้อีกครั้ง

ก็ราวกับยังเกิดขึ้นตรงหน้า ฉิเยียนแบมือตัวเอง เส้นสายสับสนุ่นววย ปิดบังดวงชะตาของเขาเอาไว้ เหมือนกับป่าที่ถูกเมฆหมอกปกคลุม ไม่ว่าใครก็มองภาพที่แท้จริงของเขาได้ไม่ชัดเจน แม้แต่ตัวป่าเองก็ยิ่งมองเห็นได้ไม่ชัด

“อาจารย์ฉิ” อาจารย์เผยวางยันต์กลับลงไปบนโต๊ะอย่างระมัดระวัง เหมือนกำลังวางอัญมณีที่แตกหักง่าย “ถึงจะดูที่อ้อๆ ไปสักหน่อย แต่ผมก็ยังอยากจะถามครับ อยากทราบว่าอาจารย์ของคุณคือยอดฝีมือท่านใดหรือครับ”

คำถามนี้ก็เป็นคำถามที่อาจารย์หลายท่านอยากจะถามเช่นกัน ดังนั้นเมื่ออาจารย์เผยเอ่ยออกไป อาจารย์ท่านอื่นๆ จึงหันมามองและรอคอยคำตอบของฉิเยียน

“อาจารย์ของผมไม่ใช่บุคคลสำคัญมีชื่อเสียงอะไรหรอกครับ ตอนที่อาจารย์รับผมมาเลี้ยงดูก็อายุมากแล้ว ตอนที่ผมอยู่กับอาจารย์ก็ไม่เคยมีบุคคลสำคัญคนไหนมาเยี่ยมเยียน ชาวบ้านแถวนั้นก็เรียกอาจารย์ว่าตาเต๋านักบวชเต๋า” ฉิเยียนยิ้มบาง “อาจารย์ไม่มีชื่อเสียง พุดจาชวานผ่าซาก ดังนั้นก็เลยเรียกตัวเองว่าผู้สู้อยู่ นะครับ”

“ผู้สู้อยู่!” อาจารย์ที่สวมชุดสีครามท่านหนึ่งเอ่ยด้วยความตกใจ “น่าจะเป็นคนเมื่อยี่สิบห้าปีก่อน อาจารย์ผู้สู้อยู่ที่หาซีพจรมังกรของอาคารรับรองแห่งชาติท่านนั้นหรือ”

ยี่สิบห้าปีก่อน รัฐบาลจะจัดงานประชุมผู้นำประเทศจึงได้สร้างอาคารรับรองขึ้นโดยเฉพาะ แต่หลังจากอาคารนั้นสร้างเสร็จก็เกิดเรื่องแปลกประหลาดขึ้นอย่างต่อเนื่อง และทำให้มีข่าวลือไม่เป็นมงคลเกี่ยวกับประเทศมากมาย แม้แต่สื่อมวลชนต่างประเทศก็ยังมาร่ววมงกระพือข่าวให้วุ่นวายด้วย ภายหลังเรื่องราวบานปลายรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ หน้าตาของประเทศกำลังจะหายไปต่อหน้าต่อตาอยู่แล้ว แต่ไม่ว่าใครเชิญยอดฝีมือท่านหนึ่งมาเปิดโต๊ะทำพิธี และนำตกใจที่สามารถแก้ไขเหตุการณ์ประหลาด

¹หมายความว่า ตรงไปตรงมาแบบชวานผ่าซาก พูดอย่างไม่มีคำต้องห้ามใดๆ

ของอาคารนี้ได้

ไต้ยีนว่าวันที่ทำพิธีนั้น บนท้องฟ้าเหนืออาคารรับรองปรากฏภาพของมังกรและนกเฟิง คนไม่น้อยไต้ยีนเสียงมังกรและนกเฟิงประสานเสียงร้อง หลังจากเกิดเรื่องนี่ถึงกับมีคนวิ่งไปกราบไหว้โศกศีระระนอกอาคารรับรองเพื่อจะขอพรทวยเทพให้ปกป้องคุ้มครองอะไรเทือกนั้นด้วยซ้ำ แต่ก็แปลกอยู่เหมือนกัน คือตั้งแต่นั้นมา อาคารรับรองก็ไม่เกิดเรื่องอะไรขึ้นอีกเลย การประชุมธุรกิจมากมายเกิดขึ้นในอาคารนี้และก็ราบรื่นเป็นพิเศษ ราวกับมีเทพเขียนปกป้องคุ้มครองอย่างไรอย่างนั้น

ดังนั้นแม้จะผ่านไปสี่สิบกว่าปีแล้ว ทั้งภายนอกภายในตัวอาคารแห่งนี้ก็ยังไม่มียะอะไรเปลี่ยนแปลง แม้แต่การตัดแต่งต้นไม้ใบหญ้าก็ยังทำให้เหมือนเดิมอย่างเคร่งครัด ไม่เปลี่ยนแปลงกันง่ายๆ เรื่องนี้แม้ว่าจะเป็นความลับระดับประเทศ แต่พวกเขาซึ่งเป็นใหญ่เป็นโตอยู่ในวงการวิชาเวทก็ได้ยินมาบ้าง พวกเขามีความคิดเห็นตรงกันว่า พวกเขาคงทำได้ไม่ถึงระดับเดียวกับอาจารย์อู่ฮู่อย่างแน่นอน ต่อให้ทำพิธีฮวงจุ้ยใหญ่โตก็ยังไม้อาจปกป้องไปถึงการติดต่อค้าขายระหว่างประเทศถึงสามสิบปีโดยไม่คลายจางได้หรอก

หลังจากเรื่องในครั้งนั้นผ่านไป อาจารย์อู่ฮู่ก็อันตรธานไปจากผืนแผ่นดิน คนสำคัญที่มีอำนาจมีอิทธิพลต้องการจะตามหาเขาก็ยังหาไม่พบ ชาวในวงการไต่ดินบอกว่าเขาถูกรัฐบาลไต้หวันแล้วก็กลัวว่าผู้มีอิทธิพลจากต่างประเทศจะมาพบเข้า ดังนั้นทางรัฐบาลจึงซ่อนตัวเขาเอาไว้ เพียงแต่ข่าวนี้ไม่มีใครพิสูจน์ความจริงได้ คนที่เชื่อก็มีอยู่ไม่มาก

ยังมีคนบอกอีกว่าอาจารย์อู่ฮู่อยู่ที่นี่ตอนที่ทำพิธีฮวงจุ้ยนั้นใช้ไอวิญญาณเกินขนาด ไม่นานจึงเสียชีวิต ไม่อย่างนั้นทำไมทำเรื่องใหญ่โตขนาดนี้ ยังไม่ทันได้อะไรมากมายกลับหายไปอย่างไร้ร่องรอยเสียแล้วเล่า

ข่าวลือเกี่ยวกับอาจารย์อู่ฮู่มีไม่น้อย แต่ก็ไม่มีข่าวไหนที่ได้รับการยืนยันว่าเป็นความจริง พอานเข้า นอกจากข่าวซุบซิบจำพวก “เรื่องลึกลับยากคลี่คลายยี่สิบเรื่องของจีน” ในอินเทอร์เน็ตที่จะพูดถึงอาคารรับรองและการประชุมแห่งชาตินั้นแล้ว ก็ไม่มีใครสงสัยเรื่องในต่อนั้นอีก

ที่จริงแม้แต่ “เรื่องอาคารรับรองและการประชุมแห่งชาติ” ก็ยังไม่มีใครเห็นเป็นจริงเป็นจังสักเท่าไร เพียงแต่ยามชาวอินเทอร์เน็ทเหงา ๆ เบื่อ ๆ ก็ไปหาเรื่องซุบซิบพวกนี้มาอ่านแก้เบื่อก่อน

“อาคารรับรองแห่งชาติอะไรหรือครับ” ฉิเยียน้องไปเล็กน้อย “คุณหมายถึงอาคารรับรองแห่งชาติที่มักจะออกข่าวบ่อย ๆ นั้นนะหรือครับ”

“อาจารย์อยู่ชื่อยเป็นคนหาจุดซีพจรมังกร ทำพิธีฮวงจุ้ยให้กับที่นั่น เป็นเรื่องที่ไม่มีความมีฝีมือถึงขั้นนั้นจริง ๆ ที่แท้อาจารย์ฉิก็เป็นศิษย์ของอาจารย์ท่านนี่เอง” อาจารย์เผยปลายปลีมนัก “เรียกว่าอาจารย์เก่งกาจมีศิษย์ที่ยอดเยี่ยมที่แท้จริง!”

อาจารย์จ้าวที่ได้พบประจวบกับฉิเยียนมาหลายครั้งก็ตกใจมาก เขารู้ทันแล้วว่าสำนักของฉิเยียนไม่ธรรมดา ฉิเยียนมาจากสำนักหนึ่งสวรรค์อันลึกลับ แต่ไม่คิดว่าอาจารย์ของฉิเยียนจะเป็นอาจารย์อยู่ชื่อยที่สะท้านสะเทือนต่อผู้นั้น หากว่ากันตามนี้ อาจารย์อยู่ชื่อยก็เป็นคนของสำนักหนึ่งสวรรค์นะสิ

เมื่อคิดอย่างนี้ เขาก็รู้สึกทุกอย่างคลี่คลายแล้ว มีหน้าแล้ว ฉิเยียนถึงรู้เรื่องพิธีกรรมที่อาจารย์ท่านอื่น ๆ อีกหลายท่านไม่เคยเห็นมาก่อน ทั้งยังสามารถวัดยันต์ได้มากมายถึงขนาดนี้ ยังหนุ่มยังแน่น แต่กลับมีพลังฝีมือไม่ธรรมดา มีพลังวิญญาณล้นเหลือ ที่แท้ก็เป็นศิษย์ของอาจารย์อยู่ชื่อยนี่เอง ช่างตกลงันดีที่ก่อนหน้านี้เขายังอิจฉาว่าอาจารย์ท่านใดกันที่ได้รับศิษย์เฉลียวฉลาดอย่างฉิเยียนได้ ตอนนั้นมาคิดดูนอกจากคนที่เก่งกาจอย่างอาจารย์อยู่ชื่อยแล้ว จะมีอาจารย์ท่านใดสอนสั่งอาจารย์ฉิได้อีกหรือ

เดิมเพราะฉิเยียนอายุยังน้อย จึงเป็นอาจารย์ที่เขายังมองอย่างไม่ให้ความสำคัญนัก ครั้งนี้ทำให้สายตาที่เขาองฉิเยียนไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป ความดูแลอย่างที่เคยมีนั้นหายไปทั้งหมด ไม่ว่าต่อหน้าหรือลับหลังเขาก็มีความเคารพนับถือเพิ่มขึ้นมาก

เหล่าเจ้าหน้าที่ที่มพิเศษที่ยืนอยู่ด้านข้างก็รู้สึกประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะงานทำให้พวกเขาเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องพิศวงต่างๆ ที่เกิดขึ้นใน

ประวัติศาสตร์ชาติจีนที่ผ่านมามากขึ้น เรื่องอาคารรับรองระดับชาติเป็น
หนึ่งในสิบเรื่องที่ใหญ่ที่สุด กระทั่งถึงบัดนี้เบื้องบนยังมีคนต้องการตามหา
อาจารย์อู่ซู่ยู่ท่านนี้หรือไม่ก็ทายาทของอาจารย์อู่ซู่ยู่อยู่ ไม่คิดว่าคนที่เบื้องบน
นึกถึงอยู่เสมอจะอยู่ใต้หลังตาของพวกเขาตัวเอง อีกทั้งยังช่วยพวกเขา
คลี่คลายปัญหายาก ๆ มาหลายเรื่องแล้วด้วย

“หัวหน้า...” เซี่ยงเจียงมองจ้าวจ้อเจิงอย่างเหม่อ ๆ “ไม่คิดเลย
นะครับว่าอาจารย์ฉีจะไม่ธรรมดาขนาดนี้”

ทีมพิเศษของพวกเขาสืบข้อมูลเกี่ยวกับฉีเยี่ยนมาไม่น้อย ในข้อมูล
ระบุว่าฉีเยี่ยนได้รับการเลี้ยงดูจากนักบวชเต๋าในอำเภอเล็ก ๆ ตั้งแต่เด็ก
นักบวชเต๋านี้ไม่ได้มีความสามารถสักเท่าไร แต่เพราะฉีเยี่ยนมีพรสวรรค์
เกินมนุษย์จึงมีฝีมืออย่างทุกวันนี้ ตอนนี้อยู่ท่าข้อมูลนี้จะมีปัญหาเสียแล้ว

แต่ข้อมูลนี้ เจ้าหน้าที่ในกระทรวงกลาโหมคนอื่นเป็นผู้ส่งมอบให้
พวกเขา ว่ากันตามหลักการแล้วก็ไม่ควรจะเป็นของปลอม อย่างนั้น
ก็หมายความว่าอาจารย์ของอาจารย์ฉีเสแสร้งแก่งัดทำเอาไว้มาก สถานะ
ปลอมก็เตรียมเอาไว้อย่างครบถ้วน แม้แต่คนของกระทรวงกลาโหมก็ยัง
ถูกหลอก

คงต้องโทษที่จุดสำคัญที่พวกเขาต้องการสืบหา นั่นอยู่ที่อาจารย์ฉี
ไม่ได้ไปคิดว่าข้อมูลเกี่ยวกับอาจารย์ของอาจารย์ฉีเป็นของจริงหรือของปลอม
ดังนั้นพวกเขาจึงไม่เคยค้นพบที่มาของอาจารย์ฉีว่ามีหน้ากั้วขนาดนี้มา
เนิ่นนานถึงเพียงนี้

เมื่อคิดว่าอาจารย์ของอาจารย์ฉีเสียชีวิตไปหลายปีก่อน คนของทีม
พิเศษก็รู้สึกหดหู่ หากอาจารย์ที่เก่งกาจขนาดนี้ยังมีชีวิตอยู่จะดีสักเพียงใด
กัน

ชั่วขณะนั้น สายตาที่ทุกคนใช้มองฉีเยี่ยนก็เหมือนกับกำลังมอง
ตุ๊กตาที่ทำจากทองคำบริสุทธิ์ 24K อย่างไรอย่างนั้น

ลิว่กั๊งซึ่งไม่อยู่ในสายตาของเหล่าอาจารย์ทั้งหลายมองฉีเยี่ยนที่ถูก
ทุกคนรุมล้อม เขาเบ้าปากอย่างไม่พอใจ ในใจรู้สึกยากจะรับได้ ชื่อของ
อาจารย์อู่ซู่ยู่ที่เขาเคยได้ยินอาจารย์พูดถึงมาก่อน ตอนที่อาจารย์พูดถึง

อาจารย์อยู่ๆ น้ำเสียงมีแต่ความเคารพชื่นชม อีกทั้งยังมีความเสียใจเสียตาย อีกด้วย

อาจารย์บอกว่า ตอนนั้นอาจารย์ยังติดค้างน้ำใจอาจารย์อยู่ๆอยู่ เรื่องหนึ่ง แต่เสียตายที่อาจารย์อยู่ๆหายสาบสูญไปหลายสิบปีแล้ว น้ำใจที่ติดค้างกันนี้เกรงว่าคงต้องชดใช้กันไปชั่วชีวิต

ก่อนตาย อาจารย์ยังพูดกับเขาว่า ตอนนี้อยู่ในบรรดาผู้สืบทอดในวงการ วิชาเวท พวกเขานั่นเองไม่อาจปกป้องอาวุธาคมอันล้ำค่าได้ ดังนั้นจึงต้องให้มันแก่ผู้อื่น ของที่เหลือทิ้งไว้ให้พวกเขาแม้ว่าจะใช้ได้ไม่เลวทุกอย่าง แต่ก็ไม่ได้ล้ำค่าเท่ากับอาวุธาคมที่ให้คนอื่นไป

พวกเขาเป็นศิษย์ ฟังคำพูดพวกนี้แล้วไหนเลยจะรับได้ หากคำพูดนี้ ถ่ายทอดออกไป คนอื่นมีแต่จะรู้สึกที่อาจารย์ของพวกเขายอมเอาของ พวกนี้ไปให้คนอื่น ไม่ยอมเอาให้พวกเขา แสดงว่าศิษย์อย่างพวกเขา คงขาดความสามารถเกินไปมาก และคงจะไม่กตัญญูมากพอ

เขาคับแค้น ไม่พึงใจ ไม่พอใจ ถึงขั้นเกลียดชังเยียนด้วย เพราะ ฉิเยียนได้ของที่อาจารย์เขามอบให้ แต่ตอนนี้อยู่เมื่อมองดูยันต์อันเต็มไปด้วย ไขวญญาณบนโต๊ะ เขาก็รู้สึกละลายขึ้นมาทันที เขาร่ำเรียนวิชากับอาจารย์ มาเกือบสามสิบปี ฝีมือในวงการนี้นับเป็นระดับสองระดับสามเท่านั้น หากไม่ใช่เพราะมีหน้าตาของอาจารย์อยู่ เขาคงมาไม่ถึงจุดที่อยู่ ณ ปัจจุบัน อย่างแน่นอน

แต่ฉิเยียนมีอาจารย์ที่ยอดเยี่ยมกลับไม่เคยเอามาคุยฟัง ฉิเยียน อาศัยความสามารถของตนเองฝ่าฟันไปทั่วตั้งแต่ แม่แต่คุณชายห้าตระกูลเงิน ก็ยังตกหลุมลุ่มหลง...

ไม่สิ คุณชายห้าตระกูลเงินไม่ควรรวมอยู่ด้วย...

ยิ่งคิดยิ่งรู้สึกแปลกประหลาด ลี้กั้งรู้สึกหัวใจของตนเองพลิกกลับไปมา รู้สึกแย่งหนไม่ไหว สุดท้ายจึงออกไปนั่งตรงมุมห้องหลับตาเสีย

เมื่อมองไม่เห็น จิตใจก็ไม่ว่าวุ่น

แม้ว่าอาจารย์เหล่านั้นจะรู้สึกตื่นเต้นยินดีจนไม่เป็นตัวของตัวเอง แต่อย่างไรก็ยังจำได้ว่าพวกเขามาเกาะกุหลาบครั้งนี้เพื่ออะไร ดังนั้นสุดท้าย

จึงพยายามฝืนกดความตื่นตันทันดินดีเอาไว้ จากนั้นก็พุดคุยเรื่องงานสัมมนา งานสัมมนานั้นจะว่าง่ายก็ง่าย จะว่าซับซ้อนก็ซับซ้อน ว่ากันตรงๆ ก็คือดูว่าฝีมือใครแกร่งกว่า เพียงแต่ขั้นตอนการใช้มนตร์ของแต่ละคน ไม่เหมือนกัน จึงต้องใช้จุดนี้มาทำความเข้าใจความสามารถที่แท้จริงของทุกคน หลายปีที่ผ่านมานักเวทจินมีผลงานไม่ดีไม่แยะ ไม่อ่อนไม่ร้อน นับไม่ได้ว่าน่าอายเพียงใด แต่หากดูจากประวัติศาสตร์วัฒนธรรมของคนจีนแล้ว แต่ทำได้แบบไม่อ่อนไม่ร้อนก็นับว่าน่าขายหน้าแล้ว

พวกเขามีลัทธิและสำนักของตัวเองที่สืบทอดมานานหลายพันปี มีระบบตำนานเทพที่สมบูรณ์เป็นของตัวเอง แต่ในงานสัมมนาแบบนี้กลับไม่มีอาจารย์ที่ทำให้คนอื่นเกรงกลัวได้สักคนเดียว ในใจก็รู้สึกเสียใจ เสียตายอยู่เช่นกัน

แต่จะโทษใครเล่า

สมัยก่อนศัตรูภายนอกเข้ามาบุกยึดผืนแผ่นดินของพวกเขา แย่งชิงสมบัติล้ำค่าของพวกเขาไป เผาทำลายอาคารสิ่งปลูกสร้างของพวกเขา ทำร้ายคนของประเทศพวกเขา ทำลายวัฒนธรรมของพวกเขา นั่นคือประวัติศาสตร์ก่อนหนึ่งที่สร้างขึ้นมาจากเลือดเนื้อ ทุกครั้งที่เผยออกมาก็ทำให้เลือดหลังริน ไม่กล้าลืมเลือน ไม่กล้าเอ่ยถึง

จนถึงบัดนี้ ในพิภพภยันต์ชื่อดังที่ต่างประเทศบางแห่งก็ยังมีโบราณวัตถุ มีภาพตัวอักษรของประเทศพวกเขาวางจัดแสดงอยู่ การที่หนังสือประวัติศาสตร์แนะนำของเหล่านี้มีเขียนหมายเหตุเอาไว้ว่าตอนนี้เก็บรักษาอยู่ที่พิภพภยันต์ XX ใครบ้างจะไม่เจ็บปวดใจ ใครบ้างจะไม่ทุกข์ใจ

คนรุ่นก่อนใช้เลือดเนื้อร่างกายเพื่อนำความสุขและความสงบมาสู่พวกเขาในปัจจุบัน พวกเขาได้แต่เหยียบย่างไปบนเส้นทางอันสว่างไสวนี้เพื่อตามหาวันพรุ่งนี้ที่งดงามสมบูรณ์

ที่พวกเขาไม่อาจมีผลงานที่ดีกว่านี้ได้ นั่นคือความเสียหายและเสียใจ แต่ตอนนี้พวกเขามานั่งอยู่ตรงนี้ได้ มาถกเถียงแก่งแย่งกันต่าง ๆ นานาได้ ก็เป็นความสุขเช่นกัน

“อาจารย์ฉี” อาจารย์จ้าวเอายันต์เหล่านั้นไปวางลงในมือของฉีเขียน

“ของพวกนี้สูงค่าและสำคัญยิ่ง ต่อไปอย่าหยิบออกมาง่าย ๆ อีกนะ” คนอย่างพวกเขาบ่งชี้ความละโมภในใจได้ แต่คนอื่นเล่า จะทำได้เหมือนกัน หรือเปล่า

ฉีเยี่ยนมองยันต์ในมือแล้วก็วางมันกลับลงไปบนโต๊ะ “อาจารย์เคยพูดเอาไว้ครับ ว่ายันต์นี้เป็นเพียงของนอกกาย ไม่ต้องไปให้ความสำคัญมากจนเกินไป ยิ่งไปกว่านั้น ของพวกนี้ไม่ใช่ของที่สำนักหนึ่งสวรรค์ของเราสร้างขึ้นแต่เพียงผู้เดียว แต่เดิมเป็นของที่บรรพบุรุษมากมายทิ้งเอาไว้ให้ ยันต์พวกนี้เป็นของผมแล้วก็ยังเป็นของคนอื่น ๆ ด้วย อาจารย์ทุกท่านหากสนใจก็เอากลับบ้านไปค่อย ๆ ศึกษากันได้นะครับ ขอเพียงเอามันไปใช้ให้ถูกทำนองคลองธรรมก็นับว่าไม่ทำให้มันสิ้นสูญแล้ว”

“อาจารย์อยู่คู่คุณธรรมสูงส่ง อาจารย์ฉีจิตใจงดงามนัก” อาจารย์จ้าวหันไปมองอาจารย์หลาย ๆ ท่านในที่นั้น จากนั้นก็หันกลับมาคำนับฉีเยี่ยนอีกครั้ง “ขอบคุณมากครับ”

อาจารย์ท่านอื่น ๆ ททยอกันลุกขึ้นคำนับฉีเยี่ยน ครั้งนี้ฉีเยี่ยนไม่หลบไม่เลียง เขายืนขึ้นรับการคำนับ

เขาไม่ได้รับการคำนับนี้เพื่อตัวเอง แต่เขารับการคำนับนี้แทนสำนักหนึ่งสวรรค์ เขาไม่รู้ว่าทำไมยันต์ที่ดูธรรมดาในสายตาของเขาถึงได้กลายเป็นของล้ำค่าไปได้ขนาดนี้ แต่ก็พอจะเดาได้ว่าเพื่อรักษาสິงเหล่านี้เอาไว้ อาจารย์รุ่นก่อน ๆ ของเขาคงต้องใช้ความพยายามมากที่สุดทีเดียว

“ผมเป็นแค่คนที่แจกจ่ายของที่เป็นของคนอื่นและได้รับการปกป้องจากบรรพบุรุษเท่านั้นเองครับ” ฉีเยี่ยนหันไปคำนับสามครั้งให้ห้องฟ้าข้างนอก

อาจารย์ทั้งหลายเห็นดังนั้นก็เงยบกริบ หากคนอื่นมาเจอเหตุการณ์อย่างนี้ก็จะปะลาลปลื้มอวดโอ่ภูมิใจในตัวเองกันไปนานแล้ว แต่ฉีเยี่ยนกลับไม่ได้แสดงออกอย่างนั้นเลย สิ่งเดียวที่เขาจำได้กลับเป็นบุญคุณของอาจารย์

มีศิษย์เช่นนี้ ยังต้องการอะไรอีกเล่า

มิน่าเล่า สำนักหนึ่งสวรรค์จึงสืบทอดมาได้ยาวนานถึงขนาดนี้ มิน่าเล่า

ฉีเยียนถึงได้กลายเป็นศิษย์สำนักหนึ่งสวรรค์

หัวใจแบบนี้ ลักษณะนิสัยแบบนี้ คนอย่างพวกเขาคงห่างไกลเกินกว่าจะเทียบได้

เงินไปเชื่อประชุมวิดีโอคอนเฟอเรนซ์กับผู้บริหารระดับสูงของบริษัทเสร็จเรียบร้อย เหลียงเฟิงก็วิดีโอคอลกับเขาเป็นการส่วนตัว

“นายครับ อันนี้เกินไปนะครับ ห้องเนี่ยตกแต่งเนียบเกินไปแล้ว” เหลียงเฟิงเอ่ยด้วยน้ำเสียงหยอกล้อ “สมกับที่เป็นอาจารย์ฉี แม้แต่พาคูณไปเที่ยวก็ยังหาห้องที่เนียบขนาดนี้ได้” พูดถึงตรงนี้जू ๆ เขาก็ยิ้มอย่างมีเลศนัย “หนังสือที่ผมให้ไปก่อนหน้านี้มีประโยชน์หรือเปล่าครับ”

เงินไปเชื่อเอ่ยด้วยสีหน้าเรียบเฉย “ยังจะมีอารมณ์พูดมากอีกดูท่าคุณจะว่างมากนะ”

“ซี” เหลียงเฟิงรู้งานจึงไม่พูดเรื่องนี้อีก เขารายงานเรื่องพนักงานในบริษัทให้ฟังรอบหนึ่งแล้วก็บอกว่า “นายครับ มีเรื่องหนึ่งที่คุณอาจจะสนใจ”

“เรื่องอะไร” เงินไปเชื่อขมวดคิ้ว “เกี่ยวกับเฉียนเฉียนหรือ” ด้วยนิสัยของเหลียงเฟิง หากเป็นเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับเฉียนเฉียน ก็คงไม่พูดขึ้นมาเป็นพิเศษอย่างแน่นอน

“เกี่ยวกับอาจารย์ฉีอยู่บ้างครับ” เหลียงเฟิงว่า “คดีของหยวนเหิงอวี่ตัดสินลงมาแล้วนะครับ จำคุกทั้งหมดสิบปี ทางผู้อวุโสหยวนไม่ตอบอะไรแม้แต่ยุ่งเรื่องย้ายขวงซู่ยู่อยู่ครับ”

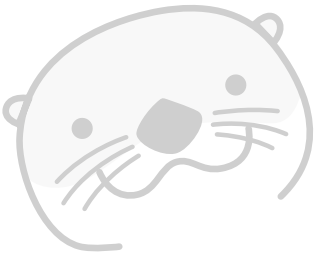
“พวกเขาหาคนที่เหมาะสมได้แล้วหรือ” ตระกูลเงินกับตระกูลหยวนตอนนี้เท่ากับฉีกหน้ากันไปแล้ว เรื่องนี้คนภายนอกยังรู้ไม่ค่อยแน่ชัดนัก แต่เหลียงเฟิงรู้ดี

“อืม ได้ยินว่ามาจากต่างประเทศครับ” เหลียงเฟิงคิดเล็กน้อย “อาจารย์ท่านนั้นเหมือนจะแซ่หลี่ ที่น่าสนใจยิ่งกว่าก็คือ ศิษย์หญิงของอาจารย์หลี่ท่านนั้นเหมือนจะสนใจหยวนเฟิงหลานชายคนโตของหยวนฉงอันอยู่” เมื่อพูดถึงตรงนี้ เหลียงเฟิงก็หัวเราะพริตอกออกมาอย่างอดไม่ได้

หยวนจงอันต้องการให้หยวนเฟิงกับคุณหนูหรววนโย่วอี้แห่งตระกูลหรววนผูกสัมพันธ์กันอย่างเห็นได้ชัด หยวนเฟิงเองก็สนใจหรววนโย่วอี้ หรววนโย่วอี้แอบรักเจ้านายของเขา เจ้านายของเขาไม่รักผู้หญิง แต่ไปรักผู้ชาย ตอนนี้นี้ยังมีศิษย์ของอาจารย์หลี่โฝโล่มาชอบหยวนเฟิงเพิ่มอีกคน ภายหลังเรื่องตระกูลหยวนกับตระกูลหรววนคงจะนำดูชมที่เดียว

“ตอนนี้ตระกูลหยวนคอยแต่จะโอ้อวดพูดถึงอาจารย์หลี่อยู่เป็นพักๆ แล้วก็ยังไม่พูดดูแคลนอาจารย์ฉีแบบเหมือนจะตั้งใจแต่ก็ไม่ตั้งใจอยู่เรื่อยๆ ด้วย...”

“คนแบบไหนกันถึงเอามาเทียบเจียนเจียนได้” เงินไปเสือน้ำเสียงเรียบนิ่งจนฟังดูยะเยือกเล็กน้อย “คู่ควรหรือ”



ทดลองอ่าน

บทที่ 111

หลังการประชุมปรึกษาหารือจบลง อาจารย์ที่ไม่มีครอบครัวหรือคนสนิทมาด้วยก็วิ่งตรงไปห้องอาหาร คนที่มีครอบครัวก็กลับไปเรียกคู่ของตนกันแต่โดยดี

ในบรรดานักเวทจีนสิบสองคนที่เข้าร่วมงานสัมมนา มีห้าคนที่พาครอบครัวมา ตอนที่ชายสี่หญิงหนึ่งเดินไปที่ลิฟต์ก็มองเห็นและกัน จากนั้นก็ทำสีหน้าที่ทุกคนเข้าใจกันดี

“ผมลืมแก้วน้ำนะ” อาจารย์เผยกระแอม “ปกติเคยชินกับการใช้แก้วตัวเองนะครับ”

“ใช่ๆ” อาจารย์ผู้ชายอีกสองท่านก็พยักหน้าไปด้วย “ใช้ของใช้ส่วนตัวจนเคยชิน เวลาไปใช้ของโรงแรมแล้วรู้สึกแปลกๆ ยังไงไม่รู้”

อาจารย์ผู้หญิงหนึ่งเดียวในนั้นเป็นพวกอิสระ ไม่ว่าวิชาของสำนักไหนก็ทำเป็นเล็กๆ น้อยๆ ทั้งสิ้น คนเรียกเธอว่าอาจารย์หมี่ เพราะปกติเวลาที่เธอทำพิธีอัญเชิญเทวดาหรือดูดวงจู่ๆ ก็มักจะชอบใช้ข้าวเหนียว¹ แต่ชื่อจริงจะชื่ออะไรนั้นยังไม่มีใครรู้

“สามีฉันเป็นคนชื่อๆ นะคะ บอกให้รออยู่ที่ห้อง เขาก็จะรออยู่ที่ห้องอย่างว่าง่ายไม่ออกมาเลย” อาจารย์หมี่ไม่ได้เป็นพวกอยากจะรักษาหน้า

¹ ข้าวเหนียว ภาษาจีนเรียกว่า นัวหมี่ ดังนั้นจึงเรียกอาจารย์ท่านนี้ว่า อาจารย์หมี่

ขนาดนั้น เธอถ่ายหน้า จากนั้นก็หันมามองฉีเยียน “อาจารย์ฉี แฟนคุณ ดูเป็นพวกมีความคิดเป็นของตัวเองมากเลยนะคะ ปกติเวลาอยู่ด้วยกันนี่ มีอะไรขัดแย้งกันบ้างไหมคะ”

ฉีเยียนกดลิฟต์ เขาหัวเราะแล้วก็ถ่ายหน้าตอบ “แฟนผมดีมากๆเลย ละครับ”

อีม เวลาพูดกับคนอื่นว่า “แฟนผม” นี่มันรู้สึกดีมากเลยแฮะ

“เป็นความอ่อนโยนของชายหนุ่มผู้แข็งแกร่งจริง ๆ นะคะ” ประตุ ลิฟต์เปิดออก อาจารย์หมี่เดินเข้าไป โบกหน้าอวบอ้อมมีรอยยิ้มจนตาหยี ดูออกกว่าเป็นคนที่จิตใจดีมากที่สุด “ดูก็รู้แล้วละคะว่ารักกันดี”

ฉีเยียนกะพริบตา เขาคิดถึงเรื่องที่เงินไปเชื่อทำต่อหน้าเขาเป็นการส่วนตัว นั่นไม่ใช่ความอ่อนโยนของชายหนุ่มผู้แข็งแกร่ง แต่เป็นความหน้าไม่อายของชายหนุ่มผู้แข็งแกร่งต่างหาก

ลิฟต์เคลื่อนขึ้นไปไม่เร็วนัก เมื่อถึงชั้นที่ต้องการ ประตุลิฟต์ค่อยๆเปิด ฉีเยียนเห็นเงินไปเชื่อยืนอยู่ด้านนอก

“ไปเชื่อ” ฉีเยียนก้าวออกมาจากลิฟต์ เขามองไปที่ทางเดิน “ทำไมมายืนอยู่ตรงนี้ล่ะครับ”

เงินไปเชื่อจับมือของเขาเอาไว้แล้วก็พยักหน้าให้เหล่าอาจารย์ด้านหลังฉีเยียน จากนั้นก็จูงมือฉีเยียนไปที่ห้องของพวกเขา “ผมเดาว่าเวลานี้คุณน่าจะเตรียมกินข้าวแล้ว ก็เลยมาดูสักหน่อยนะครับ”

“อ้อ” ฉีเยียนปล่อยให้เงินไปเชื่อจูงมือตัวเองไป เขาเดินตามหลังช้าๆ “แล้วตอนนี้เราจะไม่ลงไปกินข้าวกันหรือครับ”

“ไปหยิบเสื้อคลุมสองตัวก่อน” เงินไปเชื่อใช้คีย์การ์ดเปิดประตู “คุณเคยบอกผมว่าอยากไปเก็บเปลือกหอยไม่ใช่เหรอ ถ้าไม่ใส่เสื้อไปหนาๆ หนาวเดี๋ยวจะเป็นหวัดเอา”

“คุณยังจำเรื่องนี้ได้อีกหรอเนี่ย” ฉีเยียนหัวเราะตลกๆ กระโดดโลดเต้นสองสามครั้ง ตอนที่เขาเพิ่งรู้จักกับเงินไปเชื่อใหม่ๆ เคยพูดเอาไว้ว่าตอนเด็กๆอยากจะไปชายทะเลเพื่อไปเก็บเปลือกหอย ไม่คิดว่าผ่านมาขนาดนี้ ไปเชื่อยังจำเรื่องนี้ได้อยู่ “งั้นพวกเรากินข้าวเสร็จค่อยไป

ก็แล้วกันนะครับ”

เงินไปเฮ้อเห็นฉีเยี่ยนทำหน้าเฝ้ารอลอยอย่างใจจดใจจ่อก็อดสายหน้า
ไม่ได้ เรื่องเล็กๆ แค่นี้ก็ยังมีใจได้ขนาดนี้เลยนะ

เมื่อหยิบเสื้อคลุมเรียบร้อย ทั้งคู่ออกไปที่ห้องอาหาร อาจารย์ท่าน
อื่นๆ ก็มาถึงแล้ว ทั้งยังเว้นที่นั่งไว้ให้พวกเขาสองคนด้วย

เพราะตัวแทนแต่ละท่านชอบรับประทานอาหารไม่เหมือนกัน ดังนั้น
เวลารับประทานอาหารส่วนใหญ่จะเป็นแบบบุฟเฟต์ให้ตักรับประทานเอง
อยากจจะรับประทานอะไรก็ได้ก็หยิบสิ่งนั้นมา ฉีเยี่ยนนั้นถึงแม้ว่าจะดูพอม
แต่เวลากินกลับเป็นพวกไม่มีเนื้อจะไม่มีความสุข ปกติต่อให้เป็นของที่ดี
ค่อนข้างแพงสักหน่อย แต่ถ้าเขาชอบก็ไม่ได้มีวแต่รักษาหน้าแล้วไม่ยอม
ไปเอาหรือ

ตอนที่ฉีเยี่ยนถือจานใส่กับข้าวซึ่งใช้วัตถุดิบค่อนข้างแพงเดินผ่าน
หน้าลี้กั้งไป ลี้กั้งก็ดำเข่าว่าเป็นก๊อนดิน²

“ผมพอใจที่จะเป็นก๊อนดิน” ฉีเยี่ยนเดินโฉบไปโฉบมาหน้าลี้กั้ง
เขาเดินยิ้มแฉ่งมานั่งข้างเงินไปเฮ้อ ทั้งให้ลี้กั้งโกรจจนหน้าเขียวอยู่ตรงนั้น

“นี่คุณไปทะเลาะกับลูกศิษย์อาจารย์เฉียนอีกแล้วหรือ” เงินไปเฮ้อ
หันไปมอง เขาเห็นลี้กั้งสีหน้าแย่มากๆ จึงกระซิบข้างหูฉีเยี่ยน “ผมว่า
สีหน้าเขาดูแย่มากเลยนะ”

“ช่างเขาเถอะครับ คนคนนี้เขาค่อนข้างจะไม่มีเหตุผลนะ” ฉีเยี่ยน
แบ่งเนื้อกึ่งชิ้นหนึ่งไปใส่ชามของเงินไปเฮ้อ “เนื้อกึ่งนี้นุ่มมาก ชิมดูสิครับ”

เงินไปเฮ้อเชื่อลีนฉีเยี่ยนมาก ถ้าเป็นอาหารที่ฉีเยี่ยนบอกว่าอร่อย
รสชาติก็ต้องไม่เลวแน่นอน

“สดมาก เนียนมาก” เงินไปเฮ้อพยักหน้าตอบสายตาเฝ้ารอลของ
ฉีเยี่ยน “อร่อยมากครับ”

² ก๊อนดิน ถ้าใช้คำคน หมายถึง คนที่ไม่เคยพบเห็นโลกหรือสังคม เช่นๆ ไม่รู้กาลเทศะ
ไม่รู้มารยาทสังคม ถ้าใช้พูดถึงตัวเองจะเป็นคำถ่อมตัว อีกความหมายหนึ่งคือคนที่ไม่มีค่าอะไร ยืนอยู่
ก็เหมือนมีก๊อนดินเพิ่มขึ้นอีกก้อนหนึ่งเท่านั้น

ฉีเยียนพอใจทันที เขาก็มหันหน้ากินต่อไป กินไปพลางก็เอาของที่ตัวเองรู้สึกว่ารสชาติไม่เลวแบ่งให้เงินไปเสียด้วย กว่าทั้งคูจะกินเสร็จก็ทำเอาคนร่วมโต๊ะอีกฉาในความหวานของพวกเขากันไม่น้อย

กินข้าวเสร็จ ฉีเยียนลากเงินไปเสื่อออกไปเดินเล่นข้างนอก เวลานี้หลายคนต่างกลับห้องไปพักผ่อน ฉีเยียนถอดรองเท้าเดินเล่นบนชายหาดรอบหนึ่ง แต่ก็ไม่ค่อยเจอเปลือกหอยเท่าไร กลับเห็นปูเสียมมากกว่า

“ปูที่นี้ตัวอ้วนจังเลยนะครับ” ฉีเยียนมองถึงปลาที่ไม่รู้ใครเอามาวางไว้แถวนั้น “เราเก็บปูกลับไปกินไหมครับ ให้ครัวเขาช่วยต้มปูให้เรากินดีไหม”

เงินไปเสื่อจูงมือฉีเยียน ถอดรองเท้าเดินตามอยู่ข้างหลัง พอได้ยืนแบบนั้นก็หัวเราะแล้วพยักหน้า “เฮลสิ”

บอกว่าจะทำก็ทำเลย ฉีเยียนถกแขนเสื้อ เขาเริ่มภารกิจหาปูภายในเวลาไม่ถึงหนึ่งชั่วโมงก็หาปูตัวโตอ้วนได้ไม่น้อย

ฉีเยียนล้างมือในน้ำทะเลแล้วก็เอ่ยอย่างพึงพอใจ “ฤดูนี้หะ กินปูดีที่สุดเลย แคนี่พอไหมครับ”

เงินไปเสื่อก้มลงมองปูตัวโตชูก้ามอยู่ในถัง เขาพยักหน้า “พอได้แล้วละ คุณรีบใส่รองเท้าเถอะ”

“เอ” ฉีเยียนเดินมาดูในถัง “พอแล้วหรือครับ”

เงินไปเสื่อมองเท้าของฉีเยียนที่ยืนจัดจนแดงไปหมดแล้วก็พยักหน้าพร้อมเอ่ยอย่างจริงจัง “พอแล้ว”

“งั้นเรากลับกันมั๊ยครับ”

“อืม” เงินไปเสื่อวางถัง เขาดึงตัวฉีเยียนมานั่งบนโซตหินใกล้ๆ แล้วล้างผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดน้ำที่เปียกเท้าฉีเยียน จากนั้นก็วางรองเท้าไว้ตรงหน้าฉีเยียน “รีบสวมรองเท้าเร็วเข้า”

ฉีเยียนหัวเราะคิกคัก “ใช้ผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดได้ที่ไหนกันละครับ” เท้าของเขาเช็ดไปบนขาทางเกง จากนั้นก็สอดเท้าเข้าไปในรองเท้า จนกระทั่งใส่เท้าเข้าไปสำเร็จในที่สุด “ไปกันครับ กลับไปแช่น้ำจัดสักหน่อยแล้วพรุ่งนี้ค่อยต้มกิน”

“คุณนี่นะ...” เงินไปเฮ้อเห็นกิริยาท่าม ๆ แบบนั้นแล้วก็หุบยิ้มพลง
ลูบศีรษะฉีเยี่ยน จากนั้นก็ก้มหน้าก้มตายอมหัวถึงแตก ๆ นั้นอย่างรับสภาพ
“ไป กลับกัน”

ฉีเยี่ยนจูงมืออีกข้างหนึ่งของเงินไปเฮ้อ เดินเองครึ่งหนึ่งให้เงินไปเฮ้อ
ลากไปครึ่งหนึ่ง พอเดินไปครึ่งทางก็เจอคูรั๊กจากประเทศซงเงิน พวกเขา
เห็นเงินไปเฮ้อหัวปุมาร์ก็ทำหน้าตกใจกลัว

“พวกคุณเอาสิ่งมีชีวิตเล็ก ๆ พวกนี้กลับไปทำอะไร จะฆ่าพวกมัน
หรือครับ” ฝ่ายชายแสดงความรักที่มีต่อแฟนสาวด้วยการเป็นฝ่ายเอ่ยปาก
เอง “สหายทั้งสอง ผมว่าพวกมันดูน่าสงสารนะ ปล่อยพวกมันไปเถอะ”

ฉีเยี่ยนพูดภาษาที่ใช้กันระดับนานาชาติไม่ค่อยเก่ง เขาถนัดภาษา
เขียนมากกว่า ภาษาพูดจะไม่ค่อยถนัดเท่าไร ดังนั้นเมื่ออีกฝ่ายใช้ภาษา
พูดของนานาชาติมาพูดกับเขา เขาจึงอึ้งไปครู่หนึ่งแล้วค่อยตระหนักว่า
อีกฝ่ายพูดอะไร แต่ว่าแม้เขาจะฟังไม่เข้าใจก็ยังมีเงินไปเฮ้อที่เก่งภาษา
นานาชาติได้อยู่ข้าง ๆ เงินไปเฮ้อพูดไปตรง ๆ “พวกเราไม่ใช่แค่จะฆ่ามัน
เท่านั้นนะครับ แต่ยังเตรียมจะกินมันด้วย”

“สวรรค์” ฝ่ายหญิงปิดปาก เธอทำหน้าที่ไม่ยอมเชื่อ “พวกคุณนี่
ไม่ว่าอะไรก็กล้ากินกันจริง ๆ นะคะ น่ากลัวเกินไปแล้ว”

พูดจบเธอก็บ่นอะไรอีกสองสามประโยค ทำนองว่าไม่มีเมตตาเอา
เสียเลย สัตว์เล็ก ๆ น่าสงสารจะตายไป อะไรทำนองนั้น

ฉีเยี่ยนรู้สึกว่าคุณเองกับคนพวกนี้คุยกันไม่รู้เรื่องจึงพูดกับเงินไปเฮ้อ
ไปตรง ๆ “ไปกันเถอะครับ พวกเรากลับกัน” เคารพชีวิตสัตว์ก็ไม่ได้
หมายความว่ากินอะไรไม่ได้เลยสักอย่าง นี่มันเป็นคนละเรื่องกันแล้ว
บรรพบุรุษเมื่อหลายพันปีก่อนของเขากลายเป็นมนุษย์ได้ก็เพื่อจะยิงปืน
ให้สูงกว่าสัตว์อื่น ๆ ไม่ใช่เพื่อจะไม่กินอะไรเลย

ยิ่งไปกว่านั้น เจ้าปุนี่กินเข้าไปจะมีอะไรแปลก พูดเสียอย่างกับว่า
มีแต่คนกินเท่านั้นแหละที่กินปุนะ

“เตี๋ยวครับ”

ฉีเยี่ยนกับเงินไปเฮ้อเดินไปได้ไม่ไกล ฉีเยี่ยนก็ถูกชายหนุ่มที่พา

แฟนสาวมาเมื่อครูเรียกเอาไว้ เขาใช้ภาษาจีนแบบแปลกๆ พูดกับฉีเยี่ยน “ผมขอใช้เงินซื้อปูพวกนี้เอาไว้ได้ไหมครับ” พูดจบเขาก็ล้วงเงินปึกหนึ่ง ออกมาจากกระเป๋าเสื้อ จำนวนเงินมากพอจะซื้อปูได้สักยี่สิบถัง

ฉีเยี่ยนมองผู้ชายคนนั้นโดยไม่พูดอะไรสักหนึ่ง “คุณครับ นี่คุณ กำลังล้อเล่นกับผมอยู่หรือเปล่า”

มาเทียบความรวยกับเขาหรือ ผู้ชายของเขาต่างหากที่เป็นคนรวย ผู้โด่งดังแห่งเมืองจินตัวจริง!

ชายคนนั้นกะพริบตาปริบๆ เขาทำหน้าที่อันนวนในสี่เยี่ยนแล้วก็ เอ๋อเสียดังเขา “ขอโทษด้วยครับ ผมเคารพวัฒนธรรมการกินของคุณนะ เพียงแต่...” เขาพยักพเอิดไปข้างหลัง “พี่ชาย การจะจับคนที่ถูกใจมัน ไม่ง่ายเลย พวกคุณช่วยผมสักครั้งนะครับ สวรรค์ต้องคุ้มครองพวกคุณ แน่نون”

ฉีเยี่ยน : ...

เมื่อเห็นฉีเยี่ยนสีหน้าเปลี่ยนไป ชายหนุ่มก็แอบดีใจ เขายัดเงินใส่มือ ฉีเยี่ยนแล้วก็ยื่นมือไปจะหยิบถังจากมือเงินไปแฮ่ ที่ไหนได้เงินไปแฮ่ กลับจับถังเอาไว้แน่น เขาดึงไปไม่ได้เลยสักนิด

เงินไปแฮ่ไม่สนใจสีหน้าอันนวนของเขาแม้แต่น้อย เพียงแต่หันไป มองฉีเยี่ยน เมื่อเห็นฉีเยี่ยนพยักหน้าจึงปล่อยมือให้ผู้ชายคนนั้นเอาถังไป

“ขอบคุณครับ” ผู้ชายคนนั้นขอบคุณพวกเขาทั้งคู่ไม่ขาดปาก “พี่ชายสุดหล่อทั้งสอง ผมคืออตั้ม เฮเคนกี ตัวแทนจากประเทศซงเงิน พวกคุณเรียกผมว่าอตั้มก็ได้ครับ”

เขาก็มืดริษมะมองถึงในมือแล้วก็กะพริบตาปริบๆ “พวกคุณเหมาะสม กันมากเลยครับ ลาก่อนนะครับ”

กระทั่งผู้ชายชื่ออตั้มจากไปแล้ว เงินไปแฮ่จึงเอ๋อเสียดังเขา “สายตาของผู้ชายคนนั้นไม่เลวเลยนะ”

ฉีเยี่ยน : ...

คุณนี่ช่างมีหลักการเสียจริง ๆ

ในเมื่อปูมือใหญ่ที่วางแผนเอาไว้ไม่มีแล้ว ฉีเยี่ยนจึงได้แต่กลับห้อง

อย่างหอยๆ เขาคลานขึ้นเตียงแล้วเอ่ยมึมำ “กลับไปเราไปกินหมู่อใหญ่กัน!”

“ได้ครับ” เงินไปเฮ้อเปิดก๊อกลงอ่างอาบน้ำ ปรับอุณหภูมิน้ำอุ่นให้พอเหมาะ จากนั้นก็เดินมาที่เตียงแล้วตบกันฉีเยียน “ไปอาบน้ำเถอะ ตัวมีแต่กลิ่นทะเลเต็มไปหมด”

“ยังไม่คันเจ็ดปีเลย³ รังเกียจผมเร็วขนาดนี้เลยหรือ”

“อย่าเล่นหน้า” เงินไปเฮ้อทิวฉีเยียนขึ้นมาจากเตียงแล้วก็จูบที่หน้าครึ่งหนึ่ง จากนั้นก็วางชุดคลุมอาบน้ำใส่มือฉีเยียน “ไม่รังเกียจหรือกรอกรับไปอาบน้ำเร็วเข้า”

“ยังจะบอกว่าไม่รังเกียจอีก” ฉีเยียนสวมรองเท้าแตะแล้วเดินลากเท้าซ่าๆ เข้าไปในห้องน้ำ เงินไปเฮ้อเห็นฉีเยียนท่าทางเกียจคร้านแบบนั้นก็อดสายหน้าแล้วหัวเราะไม่ได้ บางครั้งก็ขี้เกียจเหมือนเด็กๆ ไม่มีผิด

เมื่อสายเหลืองเฟิงเฟิงจะเมาท์เรื่องตระกูลหยวน พอตกบ่ายก็เกิดเรื่องทันที หยวนเฟิงกับหรวนโย่วอั้นัดเด็ดกันนอกบ้าน แต่ปรากฏว่าไปเจอศิษย์หญิงของอาจารย์หลี่ระหว่างทาง ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ศิษย์หญิงของอาจารย์หลี่จึงไปชวนหน้าหรวนโย่วอี้เข้า หยวนเฟิงที่อยู่ในเหตุการณ์จึงตบหน้าศิษย์หญิงคนนั้น

และก็ไม่รู้เหมือนกันว่าคนที่ผ่านไปมาคนที่ผ่านไปมาคนที่อัดคลิปเหตุการณ์นี้แล้วเอาไปโพสต์ลงอินเทอร์เน็ต ทำให้เป็นที่สนใจของคนจำนวนมากที่ไซคร้ายที่สุดก็คือหรวนโย่วอี้ถูกชาวเน็ตใส่ร้ายว่าเป็นขู้ ศิษย์หญิงของอาจารย์หลี่คือแฟนสาวที่ถูกสวมเขา หรวนโย่วอี้โดนด่าไปเปล่าๆ ไม่น้อยเลย

ครั้งนี้ตระกูลหยวนนับว่าทำผิดต่อตระกูลหรวนจนถึงที่สุด ได้ยินว่าแม่ของหรวนโย่วอี้พาคนไปฟังประตู่ใหญ่บ้านตระกูลหยวน ไม่รู้ว่าจริงหรือเปล่า

³ เป็นสำนวน หมายถึง คู่รักที่คบกันไปเจ็ดปีก็จะเริ่มระหองระแหงกัน

ชาวซุซุซิบดั่งขนาดนี้ เหลียงเฟิงยอมอดรันทนไม่ไหวต้องวิดีโอคอลหาเงินไปเฮ้อ ทว่าเมื่อโทร.ติดเขากลับเห็นฉีเยียนที่นอนเล่นเกมในแท็บเล็ตอยู่ข้างๆ เงินไปเฮ้อ ส่วนเจ้านายของเขาก็ทำตัวเป็นหมอนอิงมนุษย์ที่แสนสุข หน้าตาอิ้มเอิบสุดๆ เห็นแล้วตาร้อนขึ้นมานิดๆ จริงๆ

“คุณผู้ช่วยเหลียง” ฉีเยียนมองคนในหน้าจอโทรศัพท์ เขาวางแท็บเล็ตไว้ข้างตัวแล้วยื่นหน้ามา

เงินไปเฮ้อเห็นแบบนี้หนักก็กลัวฉีเยียนจะตกลงไปที่พื้นจึงรีบยื่นมือไปโอบบาตึงฉีเยียนเข้ามาในอ้อมอก “ระวังหน่อยสิ”

เหลียงเฟิงที่อยู่ในโทรศัพท์กระแอมสองครั้ง พยายามให้สีหน้าของตัวเองดูเป็นธรรมชาติมากขึ้นอีกหน่อย “อาจารย์ฉี สวัสดีตอนบ่ายครับ”

“สวัสดีครับ สวัสดีครับ” ฉีเยียนพึงอกเงินไปเฮ้อ “พวกคุณมีเรื่องงานอะไรต้องคุยกันหรือเปล่า เดี่ยวผมไปนอนที่เตียงก็ได้”

“ไม่มีอะไรหรอกครับ ไม่มีอะไร ผมแค่จะโทร.มาเม้าท์กับเจ้านายนะครับ” เหลียงเฟิงกล้าให้ฉีเยียนหลบไปจริงๆ ที่ไหนกัน นี่มันเจ้านายรองที่แม้แต่เจ้านายยังต้องเชื่อฟังในอนาคตเชียวนะ เขาเป็นผู้ช่วย ไหนเลยจะกล้าล่วงเกิน “ถ้าคุณสนใจ ฟังด้วยกันก็ได้ครับ”

“เรื่องเม้าท์อะไรหะครับ” ฉีเยียนได้ยินคำว่าเม้าท์ก็มีชีวิตชีวาขึ้นมาทันที “พูดให้ผมฟังเร็ว”

เหลียงเฟิงสังเกตสีหน้าของเจ้านายเล็กน้อย และเห็นว่าสายตาของเจ้านายจับจ้องอยู่ที่ตัวอาจารย์ฉี ดังนั้นเขาจึงกระแอมให้คอโง้งเล็กน้อย แล้วก็เล่าเรื่องทั้งหมดทั้งมวลให้ฉีเยียนฟัง

“เรื่องนี้หยวนเฟิงก็ไร้คุณธรรมเกินไปหน่อย กินในซามแต่ไปมองในหม้อ⁴” ฉีเยียนมองเงินไปเฮ้อ “แล้วหรวนโย่วอี้เป็นยังไงบ้างครับ”

“ไม่ทราบครับ ได้ยินว่าได้รับบาดเจ็บที่หน้า เรื่องอื่นยังไม่แน่ใจ” เหลียงเฟิงมองเจ้านาย เมื่อเห็นเจ้านายไม่ได้มีปฏิกิริยาใดก็เอ่ยต่อ “แต่ว่าดูจากปฏิกิริยาของหรวนโย่วอี้แล้ว ทำจะบาดเจ็บไม่เบาเลยนะครับ

⁴หมายถึง ละโมบโลภมาก

จะว่าไป เรื่องนี้หรววนโยว้อีต้องเสียหายโดยที่ไม่สมควรเลย ทั้งที่หยวนผิง เป็นฝ่ายตามจับเธอตลอดมาแท้ๆ สุดท้ายคนโดนตำกลับเป็นเธอเสียนี่”

“คนส่วนใหญ่ชอบเห็นใจคนอ่อนแอกว่าทั้งนั้นแหละครับ ยิ่งทำร้าย ผู้หญิงด้วยแล้ว” ฉีเยี่ยนยกไหล่ “เรื่องนี้ไม่แปลกหรอกครับ”

“สมกับเป็นอาจารย์ฉี มีแต่คุณเท่านั้นแหละครับที่จะพูดจากจุดยืน ของผู้หญิงแบบนี้” เหลียงเฟิงรู้สึกประทับใจฉีเยี่ยนมาก ก่อนหน้านั้นหาก ไม่ได้ฉีเยี่ยนช่วย น้องสาวของเขาอาจจะต้องตกนรกก็เป็นได้ “ผู้หญิง ที่ชอบคุณคงจะมีไม่น้อยเลย”

เมื่อพูดประโยคนี้ออกไป เขาก็รู้สึกเสียใจภายหลัง เพราะตอนที่มอง ไปด้านหลังของฉีเยี่ยนก็เห็นดวงตาคมกริบเย็นยะเยือกของเจ้านายจ้องเขาอยู่ ทำให้เขาถึงไม่ดูแลไอ้ปากไม่รักดีของตัวเองให้ดีๆ เนี่ย

“พูดเหลวไหลแบบนี้ไม่ได้หรอกนะครับ” ฉีเยี่ยนจับมือของ ฉีเงินไปเสื่อเอาไว้แล้วตบเบาๆ “คนที่ผมชอบมีแค่ไปเสื่อคนเดียว ผู้หญิง คนอื่นผมไม่ชายตามองแม้แต่ครั้งเดียวเลยละ”

“ผู้หญิงคนที่เจอข้างนอกเมื่อกี้ คุณก็ชายตามองเธอไปอย่างน้อย ห้าครั้งแล้วนะ” ฉีเงินไปเสื่อบีบข้อมือฉีเยี่ยนเล็กน้อย น้ำเสียงเย็นเยียบ ขณะเอ่ย “มากกว่าครั้งเดียวตั้งเยอะ”

ฉีเยี่ยน : นี่ว่างมากขนาดนั่งนับเลยเธอเนี่ย

เหลียงเฟิงทนมองสองคนจู้จี้กันไม่ไหวแล้ว เขาแอบปิดวิดีโอคอล เงียบๆ ไม่อยากนั่งอิจฉาตาร้อนอีกต่อไป

ฉีเงินไปเสื่อเห็นการสนทนาจบไปแล้วก็โยนโทรศัพท์มือถือไปอีกทาง เขาค้อมตัวอุ้มฉีเยี่ยนไปที่เตียง “คุณมองผู้หญิงคนอื่นนานขนาดนั้น เคยคิดหรือเปล่านั้นจะชดเชยให้ผมยังไง”

“ที่รัก” ฉีเยี่ยนจับหน้าฉีเงินไปเสื่อ “ผมคิดว่าตอนนี้คุณชักจะหน้า ไม่อายมากขึ้นทุกทีแล้วนะครับ”

มือที่จับหน้าของฉีเงินไปเสื่อเอาไว้ซุกซนนัก ฉีเงินไปเสื่อหัวเราะเสียงต่ำ “หน้าคืออะไร กินได้หรือเปล่า”

“ได้!”

“นั่นผมขอชิมหน้าคุณหน่อยแล้วกัน”

ตายจริง...ผู้ชายจริงจังกคนหนึ่ง พอจะหน้าไม่อายุก็หน้าไม่อายุขึ้นมาเฉยๆ เขาคงไม่ได้เป็นคนพาให้เสียคนหรอกนะ!

วันแรกที่งานสัมมนาเริ่มขึ้นอย่างเป็นทางการ ฉีเยี่ยนก็เดินกับพวกอาจารย์ที่มีอายุหน้าน้อยด้วยสีหน้าอึมเฉิบ ดวงตางมสัดขึ้นอย่างคนหนุ่มเหมือนกับหัวไชเท้าอึมน้ำที่กระโดดเข้าไปอยู่ในกองโลสมแก่ ฉีเยี่ยนดูกระจ่างตามากจริงๆ

สถานีแรกคือสิ่งที่เรียกว่าการแข่งขันโด้ววาทิ แม้ว่าทุกคนจะมีวิธีฝึกฝนวิชาไม่เหมือนกันแม้แต่น้อย แต่ก็ยังคงวนเวียนอยู่กับเรื่องมนุษยศาสตร์ ธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม คุณธรรม และนำเรื่องเหล่านี้มาถกเถียงกันอย่างร้อนแรง ฉีเยี่ยนแสดงตัวตนในการแข่งขันนี้ได้ยอดเยี่ยมเป็นพิเศษ ประกอบกับมีคนที่น่าสนใจด้านหน้าหน้าหน้าเป็นพิเศษ แถมยังปากร้ายอย่างลวีกั้งอยู่ด้วย บรรยายกาศแข็งกระด้างทำเอานักบวชระดับสูงของประเทศอื่นซึ่งรู้สึกวิงเวียน เห็นว่านักบวชระดับสูงท่านนี้สามารถเงี้ยวหูฟังเสียงเพลงแห่งเทพได้ แต่น่าเสียดายที่นักบวชผู้สามารถฟังเสียงเพลงแห่งเทพได้นี้กลับไม่อาจฟังถ้อยคำที่ระเบิดออกมาจากปากของฉีเยี่ยนกับลวีกั้งได้

เมื่อก่อนตัวแทนจากจีนมักจะถูกพวกคนหนุ่มสาวจากประเทศอื่นๆ ยั่วโมโหจนแทบทนไม่ไหว แต่ต้องฝืนยิ้มไว้ ครั้งนี้กลับกันบ้าง เหล่าอาจารย์ของจีนมีสีหน้าเหมือนจะบอกว่า “พวกคนหนุ่มนี่วุ่นวายจริง” แต่ในใจกำลังโหมกแดงแค้นที่บ๊อบบี้ แทบจะทนไม่ไหวเดินสูลาสูลาถันเลยทีเดียวน ทำดีมากเฉียบมาก ฟุ้งเข้าไปยิงอีกสักหน้าน่าจะดี

ไม่รู้เพราะฉีเยี่ยนกับลวีกั้งได้ยินเสียงในใจของเหล่าอาจารย์หรือเปล่า พวกเขาจึงฝ่าฟันผ่านไปได้ด่านแล้วด่านเล่า อาศัยหน้าที่หนาออกไป ปากที่ร้ายเกินไป และจิตที่แข็งเกินไปเป็นปัจจัยหลัก ทำเอาตัวแทนจาก

⁵ หมายถึง โหมกแดงจิตใจ

ประเทศที่ไม่ค่อยเป็นมิตรสักเท่าไรหรือหลายต่อหลายประเทศโคจรจนสิ้นไป ทั้งตัวและแทบจะหักปากกาโยนทิ้ง กระทั่งการไต่वाที่จบลง ฉีเยี่ยนกับลวีกั้ง จึงปิดปากลงอย่างนึกเสียดายที่ยังแสดงความเห็นไม่เต็มที่

ทั้งคู่แม้ว่าจะร่วมมือกันโจมตีอย่างแข็งแกร่งในการไต่वाที่ แต่เมื่อ การแข่งขันไต่वाที่จบลง พวกเขาก็ถลอกตาใส่กันทันที แม้แต่จะพูดคุยกัน มากขึ้นสักหน่อยยังรู้สึกว่าเป็นการดูถูกตัวเองด้วยซ้ำไป

“ก่อนดิน!” ลวีกั้งต่ำเบาๆ

แต่เพราะหูของฉีเยี่ยนมีความสามารถในการฟังที่ดีมาก เขาจึงหันไป ด่า “ผีซีเถียง!”

“คุณด่าใคร”

“ใครตอบผม ผมก็ด่าคนนั้นแหละ...”

“อาจารย์ฉี” อาจารย์เผยรู้ว่าทั้งคู่ไม่ถูกกัน เขาจึงรีบดึงมือฉีเยี่ยน เอาไว้ “ยันต์อัญเชิญเทพเมื่อคราวที่แล้วผมवादได้ไม่ดีเลย ช่วยดูให้หน่อย ได้ไหมครับว่ามันยังงั้กันแน่”

“ใช่ๆ ผมก็ยังवादได้ไม่ดีเหมือนกัน เรากลับไปคุยเรื่องนี้กันนะครับ” อาจารย์หลายท่านมาล้อมฉีเยี่ยนแล้วพากันดึงเขาออกไป

ฉีเยี่ยน : ...

นี่กำลังปลอบเด็กน้อยกันอยู่หรือ

ลวีกั้งมองฉีเยี่ยนถูกอาจารย์ท่านอื่นๆ ดึงตัวไป แล้วก้มหน้าเสียวๆ